

Arrest

**nr. 179 337 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DAMME, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient als meerderjarige dochter een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische vader.

Op 11 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan zes maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissingen die luiden:

***"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.02.2016 werd ingediend door:

Naam: T.

Voornaam: N.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 06.12.1976

Geboorteplaats: Bni Sidel Jbel Nador

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (....)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor: - rekeningoverzichten waaruit volgende inkomsten blijken

- stortingen vanwege de RVP: echter, uit de bijbehorende attesten blijkt dat deze stortingen een Inkomensgarantie voor Ouderen betreffen. Het JGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Gezien de inkomensgarantie voor ouderen wordt beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening, wordt het niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.
- een maandelijkse tegemoetkoming vanuit de Vlaamse Zorgkas: echter, deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg wordt beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.
- stortingen vanwege de FOD Sociale Zekerheid: echter, er werden geen bijkomende documenten betreffende de exacte aard van deze stortingen voorgelegd. Er kan door onze dienst dan ook niet beoordeeld worden of deze bedragen al dan niet in aanmerkingen kunnen worden genomen volgens de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Verder legt de broer van betrokkene documenten voor met betrekking tot zijn inkomsten. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr 232 612 dd 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° Van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij tegen de beslissing van weigering van verblijf zijnde de eerste bestreden beslissing het volgende middel aan:

"Wat betreft de weigering van verblijf

EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 40ter en 42 §1, tweede lid Vreemdelingenwet. Schending artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing stelt:

"De behoeften analyse overeenkomstig art. 42, § 1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Verder legt de broer van betrokkene documenten voor met betrekking tot zijn inkomsten. Er kan met deze documenten echter geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien."

Verzoekster betwist deze motivering.

Eerste onderdeel,

Artikel 40ter Vreemdelingenwet stelt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3", die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4 ° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3 ° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :*
 - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3 ° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*
 - 1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*
 - 2 ° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*
 - 3 ° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt*
 - dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar. Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen. Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."*

Dat de bestreden beslissing stelt dat de broer van verzoekster documenten voorlegt met betrekking tot zijn inkomen, maar dat hiermee geen rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende, en regelmatige bestaansmiddelen, aangezien de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het is echter mogelijk dat niet het familielid dat gezinshereniging vraagt over bestaansmiddelen beschikt, maar wel een ander inwonend familielid van de gezinshereniger. Verwerende partij dient rekening te houden met deze inkomsten, in zoverre de gezinshereniger kan beschikken over deze inkomsten.

In casu woont verzoekster samen met haar Belgische vader, in het huis van de zoon van de vader van verzoekster.

De broer van verzoekster heeft dit huis als eigendom. Hij werkt als vrachtwagenchauffeur en verdient gemiddeld €1.920,00 netto per maand. Tevens verricht hij weekendwerk, waarvoor hij €335,00 netto per maand ontvangt. Daarenboven heeft deze broer van verzoekster nog een eigendom in Harelbeke, waarvoor hij iedere maand €475,00 aan huurinkomsten ontvangt.

Al deze inkomsten dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van stabiele, toereikende inkomsten.

Verwerende partij heeft echter nagelaten dit te doen.

De Belgische vader van verzoekster beschikt over een inkomen van €1.130,23 euro per maand. Hij hoeft niet te voldoen aan bepaalde kosten. Hij woont namelijk gratis in bij zijn zoon, noch dient hij te betalen voor de nutsfaciliteiten, internetfacturen of huishoudelijke kosten.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Tweede onderdeel,

Artikel 42, §1 Vreemdelingenwet stelt:

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de stortingen vanwege de FOD Sociale Zekerheid niet in aanmerking genomen kunnen worden, aangezien de exacte aard van deze stortingen hen niet duidelijk is.

Nochtans legt hogervermeld artikel op dat dat alle inlichtingen hieromtrent kunnen bekomen worden bij elke Belgische overheid.

Verwerende partij was perfect in de mogelijkheid om hierover nazicht uit te voeren.

Er wordt geen rekening gehouden met belangrijke bepaalde stukken uit het dossier.

Er is dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht.

Derde onderdeel,

Verzoekster verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 29 september 2013, overweging B.55.2.:

"B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de

gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden."

In casu onderzoekt de bestreden beslissing niet of in het concrete geval en op basis van de behoeften de bestaansmiddelen voldoende zijn. Dit is in strijd met wat het Grondwettelijk Hof vooropstelde.

Verzoekster verwijst naar arrest n° 225.915 Conseil d'Etat van 19 december 2013 waarin gesteld wordt dat wanneer niet is voldaan aan de inkomstenvoorwaarde, DVZ dient over te gaan tot een behoeften analyse:

« Il y a lieu de conclure de ces éléments que dans l'intention du législateur, le montant de 120% du revenu d'intégration constitue clairement un montant de référence et non un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial doit être refusé, en sorte que dans l'hypothèse où le parent rejoint dispose de revenus inférieurs à ce montant de référence, il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.

Or en l'espèce, et alors qu'il ressort de la lecture de l'arrêt attaqué que le premier juge a fait de la question de l'application de l'article 42, § 1er, alinéa 2, précité un motif déterminant et non « superfétatoire » de l'arrêt attaqué, cet arrêt méconnaît la portée de cet article 42, en affirmant que « concernant (...) plus particulièrement l'application de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980, (...) la partie défenderesse n'y était nullement tenue, de prendre en considération la simulation des dépenses du ménage, afin de déterminer si le revenu disponible est suffisant compte tenu des besoins propres du ménage » et en ajoutant que « la loi stipule uniquement un seuil minimum du revenu sans toutefois stipuler quelles dépenses doivent être prises en considération ».

Dans cette mesure, le premier moyen de cassation doit être jugé fondé. »

Verzoekster verwijst naar het arrest RvV nr. 146 205 van 4 juni 2014 in de zaak RvV 146 070 / II, waarin, met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, gesteld wordt dat zelfs een inkomen onder het referentiebedrag op zich de gezinshereniging niet verhindert.

„Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding; Verder is het niet aan verzoekster om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoeften analyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoeften analyse een verplichting is die conform artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt."

Verwerende partij stelt louter dat er geen behoeftenanalyse gemaakt dient te worden aangezien verwerende partij stelt dat er niet is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar wel dat ze niet in aanmerking genomen kunnen worden.

Verzoekster stelt dat als deze bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen genomen worden, deze bijgevolg sowieso ontoereikend zouden zijn, en er derhalve wel een behoeftenanalyse diende te gebeuren.

In casu is er geen behoeftenanalyse gemaakt door verwerende partij.

Alleszins is geen enkele concrete afweging gebeurd tussen het inkomen en de behoeften.

Vierde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat de stortingen vanwege de RPV niet in aanmerking genomen moeten worden, omwille van het feit dat het een inkomensgarantie voor ouderen betreft.

Verzoekster stelt evenwel dat deze inkomensgarantie voor ouderen wel in aanmerking genomen moet worden, daar de uitkering niet expliciet vermeld staat in de lijst van uitgesloten middelen uit aanvullende bijstandsstelsels.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt immers:

"Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...) 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; (...)" In casu dient het IGO-bedrag derhalve wel in aanmerking genomen worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Feitelijk wordt uiteengezet dat de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon niet kunnen in aanmerking genomen worden omdat deze inkomsten een inkomensgarantie voor ouderen betreffen, en een maandelijks inkomen voor mantel- en thuiszorg. Andere stortingen vanwege de FOD Sociale Zekerheid worden niet in aanmerking genomen omdat hun aard niet is gepreciseerd. De bestreden beslissing geeft de reden weer waarom inkomsten van de broer van de verzoekende partij niet in aanmerking kunnen genomen worden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de redenen kent en bijgevolg het doel van de formele motiveringsplicht, vervat in voormelde artikelen is bereikt.

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 40ter en 42, §1 van de vreemdelingenwet wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing eveneens is gegrond, bepaalde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt;

*– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.
(...)”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende als meerderjarige dochter in functie van haar vader. Zij diende geen aanvraag in in functie van haar broer die een gezin vormt met haar vader.

De verzoekende partij verwijt in een eerste onderdeel dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de voorgelegde inkomsten van haar broer en diens deelname in de kosten van het gezin. Zij preciseert dat het huis waarin zij verblijven eigendom is van haar broer, dat haar broer 1920 nettoloon maandelijks verdient en bijkomend weekendwerk verricht waarvoor hij netto maandelijks 335 euro genereert. Haar broer int ook 475 euro maandelijks als huurinkomsten van een andere eigendom. De verzoekende partij meent dat met deze inkomsten rekening had moeten gehouden worden. De vader van de verzoekende partij woont gratis in en beschikt over een maandelijks bedrag van 1130,23 euro. Hij dient geen huishoudelijke kosten te betalen en evenmin een bijdrage te leveren aan nutsfaciliteiten, internetfacturen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende in functie van haar vader en niet in functie van haar broer. Nergens blijkt uit dat de verzoekende partij overigens de beschikking heeft over de inkomsten van haar broer en evenmin dat haar vader beschikt over de inkomsten van diens zoon. Het gegeven dat de vader en desgevallend de verzoekende partij mede kunnen genieten van diens woonst, nutsvoorzieningen en geen internet moeten betalen brengt niet tot gevolg dat zij de beschikking hebben over de inkomsten van de broer van de verzoekende partij. De bestreden beslissing stelt terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, in casu de vader van de verzoekende partij moet aantonen in toepassing van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet dat hij over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In het vierde onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de bestreden beslissing omdat de inkomensgarantie voor ouderen niet in aanmerking wordt genomen als deel uitmakend van de gevraagde inkomsten voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Het determinerende motief van de bestreden beslissing legt uit waarom de inkomsten van de vader als referentiepersoon niet in aanmerking worden genomen: het betreft een inkomensgarantie voor ouderen en een mantel- en thuiszorguitkering. De andere stortingen van FOD Sociale Zekerheid zijn niet gekend naar hun aard. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. De mantelzorg bedraagt maandelijks 130 euro. De inkomensgarantie voor ouderen bedraagt 687,98 euro maandelijks en de FOD Sociale Zekerheid uitkering bedraagt maandelijks 312,28 euro.

De Raad dient er echter op te wijzen dat uit artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking kunnen komen als bestaansmiddelen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij

suggereert, blijkt niet uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat enkel *“het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”*, hetzij wat expliciet is opgesomd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, buiten beschouwing moeten worden gelaten bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit “aanvullende gezinsbijslagen” en “gezinsbijslagen” die evenmin nader zijn gedefinieerd. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip “aanvullend bijstandsstelsel” vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn.

Het begrip “aanvullend bijstandsstelsel” voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd. In dit verband kan ook nog gewezen worden op de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet (bijlage bij DOC 53 0443/018, p.222, Kamer, Stukken, 2010-2011) waarin kan gelezen worden, *“Het begrip “sociale bijstand” moet volgens het Hof (arrest HvJ Chakroun C-578/08 van 4 maart 2010) beschouwd worden als een autonoom begrip van het recht van de Unie dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van de ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met:*

- 1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde*
 - o leefloon*
 - o inkomensgarantie voor ouderen*
 - o gewaarborgde gezinsbijslag*
 - o tegemoetkomingen aan gehandicapten*
- 2) financiële maatschappelijke dienstverlening.”*

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk noch strijdig met de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur of met artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij de inkomensgarantie voor ouderen in casu niet weerhoudt als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet (zie ook RvS 20 november 2012, nr. 9227 (c)). Het zou haaks staan op de doelstelling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet die bestaat in het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk – cf. GwH 26 september 2013, nr. 123/2013: *“Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid ...”* – dat bestaansmiddelen in acht dienen te worden genomen van grootouders die zelf reeds ten laste zijn van de sociale bijstand. Voorst weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat stelt dat de mantel- en thuiszorgvergoeding een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening is om te voorzien in de specifieke noden van de ontvanger.

Evenmin weerlegt de verzoekende partij het motief dat stelt dat de aard van de maandelijkse stortingen die ontvangen worden van de FOD Sociale Zekerheid niet gekend zijn.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411), wat in casu het geval is.

De verzoekende partij voert in haar tweede onderdeel aan dat het de verwerende partij toekomt opzoekingen te verrichten naar de aard van de stortingen van de FOD Sociale Zekerheid. Deze redenering kan niet gevolgd worden. Het komt de aanvrager toe alle nuttige inlichtingen te verschaffen bij zijn aanvraag. Dit klemmt in casu nog meer nu de aanvraag vergezeld ging van een brief van de raadsman van de verzoekende partij die haar bijgevolg perfect kon bijstaan in het vervolledigen van

haar aanvraag. Er wordt bovendien vastgesteld dat er nog steeds wordt nagelaten te preciseren waaruit de stortingen van de FOD Sociale Zekerheid bestaan zodat de verzoekende partij evenmin weerlegt dat de aard van deze inkomsten gekend zijn.

Waar de verzoekende partij in een derde onderdeel artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet geschonden acht omdat geen behoefteanalyse werd verricht luidde dit artikel ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet (Parl.St., Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat de hypothese die gevisieerd wordt door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet waarin een behoefteanalyse moet worden gemaakt deze is waarbij de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (zie ook RvS 16 december 2014, nr. 229.571). Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, wat in casu niet wordt vastgesteld, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2). In casu liggen geen bestaansmiddelen voor in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waardoor zich geen behoefteanalyse opdringt. Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht ligt niet voorhanden. De opmerkingen dienaangaande van de verwerende partij kunnen gevolgd worden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

2.4. Er moet worden besloten dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het middel ongegrond is.

2.5. Het tweede middel dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

“Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 7, eerste lid, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 52, §3, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Eerste onderdeel,

Dat de bestreden beslissing (met name het bevel) het volgende stelt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit artikel bestaat als dusdanig niet. Er bestaat wel een artikel 7, alinea 1, 2°.

Derhalve wordt geen correcte juridische basis aangegeven voor het bevel.

Tweede onderdeel,

Dat de bestreden beslissing (met name het bevel) het volgende stelt:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2" van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

De beslissing geeft geen specifieke motivering, en verwijst enkel naar de wettekst. Daar het om een discretionaire bevoegdheid gaat dient gemotiveerd te worden waarom in de specifieke situatie van verzoekster een bevel dient verleend te worden. Een discretionaire bevoegdheid houdt geen automatisme in.

Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoekster zich volledig aansluit:

"...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RW bij de Raad van State. In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoekster zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM.

Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Derde onderdeel,

Het bevel verwijst naar artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet als wettelijke basis.

In de veronderstelling dat het gaat om artikel 7, alinea 1, 2° wordt het volgende opgemerkt.

Er wordt vermeld: 'legaal verblijf in België is verstreken'. Dit is niet conform vermeld artikel. Het artikel bepaalt: 'wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.'

Dit is een gans andere inhoud dan 'legaal verblijf in België is verstreken'.

Er dient inderdaad ook nagegaan te worden of er voldaan is aan artikel 6 van de vreemdelingenwet.

Dit gegeven ontbreekt volledig in de formulering van de juridische basis.

Artikel 6 is in die zin belangrijk daar het de afwijkingen inhoudt die kunnen voortvloeien uit een internationaal verdrag, de wet of een koninklijk besluit.

In casu had verzoekster een legaal verblijf bij toepassing van artikel 40ter vreemdelingenwet voor de periode van de aanvraag, en kon op het ogenblik zelf van de beslissing niet gesteld worden dat dit legaal verblijf verstreken was.

Het legaal verblijf verstrijkt maar de dag na de kennisgeving van de weigering van verblijf en niet op de dag zelf van de kennisgeving.

Er is een specifieke motivering vereist in het bevel."

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In casu blijkt dat de bestreden beslissing als juridische grondslag stelt: artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij merkt terecht op dat in haar artikel 7 van de vreemdelingenwet niet in een pragraaf wordt voorzien. Uit het middel blijkt evenwel dat de verzoekende partij zich ervan bewust is dat in casu het om artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet gaat zodat het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in deze bepalingen is bereikt.

Verder stelt de bestreden beslissing als feitelijke grondslag: legaal verblijf in België is verstreken.

Uit de bewoordingen van artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen afzonderlijke beslissingen en hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat wel degelijk een motivering nu in de beslissing, na de weigering van het recht op verblijf, wordt overwogen dat "*legaal verblijf is verstreken*" en dat om deze reden een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven (analogie: RvS 14 juni 2016, nr. 235 050). Ook dit is afdoende. Met deze vaststelling geeft de verwerende partij te kennen dat de verzoekende partij zich niet kan buigen op een legaal verblijf en wat impliceert en verduidelijkt wordt door de verwijzing naar het toepasselijk artikel, de verzoekende partij evenmin in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Deze motieven zijn duidelijk. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). De rechtspraak waar naar de verzoekende partij verwijst is niet dienstig om deze redenen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht door te stellen dat het legaal verblijf maar verstrijkt de dag na de kennisgeving laat zij na deze stelling aan te tonen. In casu is de beslissing tot weigering van verblijf eerst ter kennis gegeven vermits dit de eerste tekst is van de kennisgeving van de twee bestreden beslissingen. Voorts werd al uiteengezet dat er een specifieke motivering voorhanden is met name de vaststelling dat de verzoekende partij niet meer over een legaal verblijf beschikt.

De theoretische beschouwingen over de al dan niet gebonden bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt doen aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde beplingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

2.7. Het derde middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing luidt:

"DERDE MIDDEL: Schending van art. 74/14 § 3 , 4^{en} artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoekster hier al enige tijd verbleef en een familie vormde met haar ouders, haar broer, haar schoonzus en hun kinderen.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.

In de beslissing is geen passage aanwezig met betrekking tot artikel 8 EVRM, ook niet in de motivering over de weigering van het verblijf.

Alleszins, waar thans via vaststaande rechtspraak van de RvV aanvaard is dat weigering en bevel twee van mekaar te onderscheiden beslissingen zijn, kan in die logica een motivering met betrekking tot de weigering, niet als een motivering met betrekking tot het bevel aanvaard worden.

Er diende verder een proportionaliteitsafweging te worden gemaakt tussen enerzijds het gezinsleven van verzoekster en anderzijds het belang van de Belgische Staat.

Dergelijke afweging is volledig afwezig.”

2.8. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt inderdaad dat de verwerende partij er toe gehouden is rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene indien de verwerende partij een verwijderingsmaatregel neemt. De verzoekende partij heeft geen kinderen en geeft niet te kennen dat zij gezondheidsproblemen heeft.

In de mate dat zij meent dat er geen rekening is gehouden met haar gezinsleven wordt er opgemerkt dat deze bepaling geen motiveringsplicht oplegt, zodat geenszins de verwerende partij er toe gehouden was de motieven van de eerste bestreden beslissing te hernemen betreffende het gezin of apart te motiveren. Ook artikel 8 EVRM legt geen motiveringsplicht op doch slechts een onderzoek.

In casu kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek is geschied met betrekking tot het gezinsleven nu de eerste bestreden beslissing op wettige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In casu werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State, wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015, op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht, aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

Bijgevolg, staat in dit kader, het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

De Raad stelt aldus vast dat het door de verzoekende partij opgeworpen middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden verworpen. Een schending van artikel 74/13 ligt niet voor.

Bovendien laat de verzoekende partij na enige bijzondere afhankelijkheid van haar vader, broer, schoonzus en kinderen aan te tonen terwijl er moet vastgesteld worden dat zij meerderjarig is zodat een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM in casu niet kan worden vermoed. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de (minderjarige of afhankelijke) kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verder volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht. Evenmin kan er enige onbevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing of machtsmisbruik worden waargenomen. De verzoekende partij verduidelijkt ook dit niet.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van de “artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Bestuurshandelingen” aanvoert volstaat het te verwijzen naar punt 2.5.

Het derde middel is in de mate dat het ontvakelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN